

**Справа «Сікорська проти України»
("Sikorska v. Ukraine")**

У рішенні, ухваленому 6 вересня 2007 року у справі *«Сікорська проти України»*, Суд постановив, що

- було порушено ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Відповідно до вимог ст.41 Конвенції Суд призначив сплатити заявниці 2 600 євро на відшкодування моральної шкоди, а також виконати рішення національного суду на користь заявниці.

Обставини справи

Заявниця, Ольга Степанівна Сікорська, 1952 р. н., проживає в м. Житомирі. З 1988 до 2001 року заявниця працювала вчителем у Житомирському обласному будинку дитини (далі – сиротинець). 27 вересня 2001 року Богунський районний суд м. Житомира (далі – суд) зобов'язав сиротинець сплатити заявнику 3 483 грн. 60 коп. як відшкодування боргів із заробітної плати та соціальних виплат.

Житомирське обласне управління юстиції у своєму листі від 10 жовтня 2003 року поінформувало заявницю про те, що рішення суду на її користь не може бути виконане через відсутність коштів у боржника. У листі також було зазначено, що Державний бюджет 2003 року не передбачав соціальних виплат для вчителів, а також те, що Житомирська обласна державна адміністрація звернулася до Міністерства фінансів для запозичення коштів на виплату боргу заявниці.

Рішення від 27 вересня 2001 року залишається невиконаним.

У листопаді 2001 року заявниця розпочала провадження проти сиротинця, вимагаючи поновлення на роботі та компенсацію по втраті заробітної плати. 31 травня 2002 року суд відхилив цю вимогу як необґрунтовану. 12 вересня 2002 року Житомирський обласний апеляційний суд підтримав це рішення. 12 лютого 2003 року Верховний суд відхилив касаційну скаргу заявниці.

Зміст рішення Суду

Покликаючись на ч.1 ст.6 Конвенції, заявниця скаржилася на невиконання остаточного судового рішення на її користь.

Уряд висловив своє заперечення, з яким не погодилася заявниця, подібне до того, які вже висловлювалися ним у низці подібних справ про невиконання остаточних судових рішень (див. рішення у справах *«Войтенко проти України»* та *«Ромашов проти України»*). На думку Суду, ці заперечення повинні бути відхилені з тих самих підстав.

Суд дійшов висновку про те, що скарга заявниці, згідно зі ст. 6 Конвенції, торкається питань факту та питань права згідно з Конвенцією, а тому є прийнятною.

Уряд визнав необхідність виконати рішення на користь заявниці. Він стверджував, що судові рішення від 27 вересня 2001 року залишилися невиконаними через відсутність бюджетних коштів, що у свою чергу спричинене скрутною фінансовою ситуацією у державі. З цим не погодилася заявниця.

На думку Суду, у даній справі виконання судових рішень на користь заявниці було затримано на п'ять років і дев'ять місяців через неможливість держави передбачити відповідні витрати у державному бюджеті.

Суд погодився з тим, що асигнації з бюджету коштів на виплату державних боргів можуть спричинити певну затримку у виконанні судових рішень. Проте, на думку Суду, держава-відповідач не досягнула цілей, передбачених ч.1 ст.6 Конвенції, не спромігшись зробити такі асигнування протягом декількох років. Більше того, нестача коштів у держави не може виправдати невиконання судового рішення, ухваленого не на її користь.

Вищенаведені міркування дозволили Суду дійти висновку про те, що виконання судового рішення на користь заявника не було здійснено в межах розумного строку.

Таким чином, у даній справі мало місце порушення ч.1 ст.6 Конвенції.

Заявниця також скаржилася на порушення ст. 1 Першого протоколу до Конвенції та ч.1 ст.6 Конвенції, зокрема, на несправедливість та результат застосування процедур з відновлення її порушених прав.

Проте, дослідивши усі матеріали справи, Суд вважає, що у них немає більше ознак порушень прав, передбачених у Конвенції та Протоколах до неї. Тому ця частина скарги заявниці є неприйнятною як необґрунтована відповідно до вимог ч.1, 3, 4 ст.35 Конвенції.